

indenfor Venstrepartiet. Disse Ideer, som bleve fremførte med megen Begavelse af særlig københavnske Politikere, viste sig imidlertid, da Venstre blev Mand i Huset, ikke at passe rigtigt med de praktiske Forhold, og saa skød Venstre en Del af dem fra sig. Det er naturligvis meget kedeligt for de Radikale, som have maattet nøjes med det, de andre skød fra sig, men derfor at sige, at Venstre skulde være sprunget lige over i Højre, er ikke rigtigt. Det er ikke andet end et Udslag af Misundelse. De Radikale have maattet nøjes med den Næring, de kunde finde i de Stumper, som viste sig praktisk uheldige og ubrugelige i de for øvrigt gode Ideer — det nægter jeg ikke —, som Venstre havde.

Der var saa ikke andet at gøre for de Radikale end at slaa sig sammen med Socialdemokraterne, og det have de gjort i høj Grad og af ikke ringe Evne, om jeg saa maa sige. De have ogsaa haft megen Fornøjelse af at slaa sig sammen med det Parti, der ligger dem saa nær. Det ligger dem saa nær at holde paa Talmajestætens Regimente og paa det Tyranni, Socialdemokratiet udfolder og ikke kan undgaa at udfolde, saadan som det er bygget. Det ligger det frihedselskende Parti, hvis højeste Ideal er den personlige Frihed, saa uhyre nær, at det maa være rigtig morsomt for dem. Og de have ogsaa haft megen Fornøjelse i Sommer ved at se den Maade, hvorpaa Socialdemokratiet bar sig ad med at føre sin Kamp. Ikke at jeg paa nogen Maade føler mig tiltrukken af Skruebrækkeri, det sympatiserer jeg ingenlunde med. Men naar man staar saadan, at man paa Grund af egne uhyre Fejl har lidt et Nederlag, skal man ikke føre sin Kamp paa den Maade, at man sætter andre Mennesker, der have været med til at lide dette Nederlag, i en ubehagelig og meget vanskelig Stilling, fordi man ikke vil erkende Nederlaget. Jeg tænker ikke saa meget paa, at man har forfulgt Skruebrækkere, det kan under visse Omstændigheder være rigtigt, nemlig naar de ere daarlige Kammerater, men hele den humane Maade, hvorpaa Kampen blev ført, maa være meget tiltalende for de Herrer gode Venner.

Det ærede Medlem fra Langeland gjorde ved flere af de Ting, han nævnedes, dette Synspunkt om Højres Majoritet indenfor Venstre gældende, saaledes med Hensyn til Forfatningssagen. Forfatningssagen blev holdt tilbage, den blev ikke forceret paa tilstrækkelig radikal Maade, fordi Højre havde Majoritet indenfor Venstre.

Det lyder mærkeligt, men mon det ikke atter skulde være en Fejltagelse? Mon ikke Venstre, da det kom til rigtigt at tænke til Bunds i de radikale Yndlings-teorier, de samme som Socialdemokraternes, nemlig et Etkammersystem, hvor, som jeg sagde før, Talmajoriteten var herskende, og hvor et tilfældigt Flertal skulde være afgørende i vigtige og store Ting, skulde være blevet opmærksom paa, at man vistnok her skulde være varsom med at tage en Bestemmelse, og tilbøjelig til nøje at eftertænke, om det var rigtigt at tage den Regulator bort, som den saakaldte privilegerede Valgret siges at være. Jeg tror, at Venstre vil handle klogt ved at forhale Afgørelsen en Smule (*Martin Olsen*: De forhale det altsaa!). Det siger jeg ikke, men hvis de gjorde det, handlede de klogt.

Denne saakaldte privilegerede Valgret er jo slet ikke nogen privilegeret Valgret. Der er ingen, der har Privilegium paa at have den. Den er rent og skært en økonomisk Valgret, en Valgret, som betrygger mod de pludselige Bevægelser, en Valgret, som gør, at man kan faa Tid til at disponere. Og Befolkningen maa have Tid til at disponere. Det maa ikke være saadan, at man den ene Dag finder, at nu skulle vi gaa op med Tolden og den anden Dag ned, og at man den ene Dag har et Flertal, som ingen indirekte Skatter vil have, og den anden Dag et, der ingen direkte Skatter vil have. Den Indflydelse, som Skattevæsenet har paa det økonomiske Liv, er saa enorm, at slige Svingninger aldeles ikke kunne taales. Tid til at disponere maa man have, og det sikrer den Regulator, som den økonomiske Valgret er, idet det netop er de Folk, der ere vant til at disponere, der komme til at øve Indflydelse. Og naar man som de Herrer Radikale særlig ønsker en skærpet Formue- og Indkomstskat i saa høj Grad, som det ærede Medlem fra Langeland omtalte forleden, kan man ikke sige, at det er ubilligt, at netop de, der have Formue og Indtægt, ogsaa faa Indflydelse. Det er ubilligt, at man samtidig med, at man øger deres Byrder, bestemmer: Nu skulle I ingenting have at sige.

Med Hensyn til Skatterne forholdt det sig ifølge det ærede Medlem fra Langeland paa samme Maade som med Forfatningssagen, det var ogsaa paa dette Punkt Højre, der havde Majoriteten indenfor Venstre; men det ønskelige var ikke at faa den Formue- og Indtægtsskat, Regeringen havde foreslaet; det skulde være